

Posudek magisterského studia Patricie Šmídové

Za dvě dekády, po které se věnuji pedagogické činnosti jsem poznal jen málo žáků, kteří by se houževnatostí, cílevědomostí, pílí a sebereflexí vyrovnali Patricii Šmídové. Do studií na HAMU vstoupila s poměrně významnými nedostatky v herní technice, především ve způsobu ovládání dýchání, hrdla a jazyka. Ty předurčovaly její limity při hře ve vysoké poloze (tvoření tónů přílišným tlakem, brzký nástup únavy, omezená dynamika a časté kazy v nasazení), v poloze hluboké (zastřený, nekompaktní a nedostatečně rezonující zvuk) i jistou celkovou hrubost a neohrabanost jejího projevu zvláště v hudbě starších období. Otevřenou a snad trochu neúprosnou analýzu stavu věcí a doporučená řešení přijala Patricie zprvu zdánlivě vlažně, ovšem záhy její úsilí nabralo netušenou dynamiku. Toto tempo nejenže nikdy nezvolnila, ale navíc jej dále akcelerovala, přičemž trvale stoupající tendenci tak začly vykazovat i její pódiové výkony. Pádovým důkazem obrovského vývoje a uvědomělé snahy o posouvání osobních hranic budiž i ambiciózní program magisterského absolventského koncertu. Ten Patricie záměrně sestavila z děl, kterým by se dříve s jistotou vyhýbala. Jen poněkud nešťastně naplánovaná generální zkouška s orchestrem přímo před koncertem stála za několika málo kratičkými momenty, kdy v jinak bravurně odehraném, vysoce virtuózním partu 1.lesního rohu v Dvojkoncertu Josepha Haydna chyběla absolventce potřebná nátisková síla. Patricii Šmídové přeji do dalšího profesního života jen to nejlepší a její absolventský výkon, jakož i podnětnou písemnou práci nemohu než vřele doporučit k obhajobě.

O. Vrabec